

Preek van 4 februari 2018 **Steven Barberien**
IN BALANS

Een paar weken geleden hadden we die grote storm met rukwinden die enorm veel schade hebben veroorzaakt. De pannen vlogen van het dak en bomen vielen neer! Heftig... maar een boom die gezond is en diepgeworteld is, gaat niet zomaar om...

Ons geloof en ons leven worden soms aangevochten wanneer er rondom ons heftige dingen gebeuren. Wanneer ziekte of lijden ons privéleven binnenkomt, stellen we ons vragen zoals Job die stelt: "Waarom?", "Waarom ik?" en "Waar heb ik het aan verdiend?"

Als ons geloof niet diep- en breedgeworteld is in ons..., wat blijft er dan van over bij tegenslag? Hoe kan je de stormen van het leven weerstaan?

Het antwoord vinden we bij Jezus in het evangelie. Het stukje evangelie dat we hebben gelezen, zit ingeklemd tussen twee momenten van gebed. Jezus bidt 's ochtends hardop in de synagoge samen met alle andere gelovigen, en 's avonds doet Hij dat alleen en in stilte op een eenzame plek. Niet alleen omkadert Hij zo de dag en al het werk dat Hij doet, maar Hij leert ons ook deze twee gebedsvormen en -momenten te waarderen. Geloof vieren en voeden doe je samen in de kerk én alleen in de stilte van je huis. Op jezelf geloven, individueel, is een onmogelijkheid; je hebt een geloofsgemeenschap nodig om je te helpen. Maar afgezien daarvan, je moet ook momenten hebben van stille reflectie en inkeer. Verinnerlijking...

Er zit nog een derde aspect aan gelovig leven. Naast samen vieren en persoonlijk bidden is er in dit evangelieverhaal een belangrijk middendeel: je moet ook doen. Diaconie heet dat. Jouw geloof handen en voeten geven door de naastenliefde, de zorg voor anderen. Jezus zorgt voor zieken en hulpbehoevenden. En de door Hem genezen schoonmoeder van Petrus zorgt op haar beurt voor Hem. Geloof uit zich ook in daden.

De leerlingen snappen het nog niet zo goed, want er staat dat ze achterop komen: ze volgen Jezus nog niet na... Ze nemen niet de tijd om te bidden..., gunnen zelfs Jezus die tijd niet... Ze storen Hem... Ze leven met de idee dat Jezus vooral de grote wonderdoener moet zijn, naar wie iedereen op zoek is om het grote vraagstuk van het lijden op te lossen. Neen, dat standpunt moeten we verlaten, zegt Jezus; daarvoor is Hij niet gekomen.

Een gelovig mens hangt zijn geloof niet op aan wonderen of goedkope antwoorden op lastige levensvragen... Wie gelooft, komt dankzij gebed en stille reflectie tot het inzicht dat God liefde is... Ook door alle stormen van het leven heen, is en blijft God aanwezig als liefde... En als die liefde diepgeworteld is in jouw leven, dan blijf je niet bij de pakken neerzitten maar steek je de handen uit de mouwen en ben je dienstbaar. Er moet een goed evenwicht zijn tussen bidden en werken...

Je moet in balans zijn, anders val je om bij de eerste de beste rukwind.